

Que no, que no hi haurà tercera via

written by Adam Majó | 11 de gener de 2017

L'altre dia l'Antoni Daura es preguntava al diari Regió7: *De debò que no hi ha ningú allí que no cregui que es poden seduir els votants catalans amb un nou projecte espanyol atractiu?* I és que encara són molts els catalans i catalanes que creuen que tot això del procés acabarà amb una contraoferta per part de l'estat que plantegi un nou encaix amb millor finançament, blindatge de determinades competències i reconeixement del català com a llengua preferent dins el territori depenent de la Generalitat. I com que ho creuen no entenen que aquesta proposta, aquesta tercera via entre la situació actual i la independència, encara no s'hagi posat sobre la taula. Desconeixen o obliden quina és la veritable naturalesa del projecte espanyol per Catalunya que no és altre que l'espoliació econòmica i l'assimilació lingüística i, com a conseqüència, nacional. Creuen, a Madrid, i només cal escoltar tertúlies o llegir la premsa, que el creixement de l'independentisme dels darrers anys és conseqüència directa de l'acció de l'autogovern, sobretot en àmbits com l'ensenyament o els mitjans de comunicació. Estan convençuts, i tenen raó, que si ens donen la mà, ens agafem el braç i que més autogovern, més competències i més marge d'actuació, lluny de fer-nos renunciar al projecte independentista, el què faria és enfortir la cohesió interna i com a conseqüència fer créixer la voluntat de ser, definitivament, una nació diguem-ne normal, és a dir, amb una bandera al 405 del carrer 42 de Nova York.

Fa molts anys que saben, i nosaltres en el fons també, que la recuperació nacional entra en col·lisió frontal amb el projecte espanyol i que l'Espanya plurinacional és una entelèquia. Ja ho va dir el Conde de Romanones al Congrés dels Diputats ara fa cent anys: "Vosotros pretendéis el empleo del

catalán por eso, porque pueblo que su lengua cobra, su independencia recobra; y por el camino que conduzca a tal designio os tenemos que atajar". Per això **l'alternativa a la independència no és una Espanya federal i pluralista sinó l'aprofundiment de la recentralització i l'anorreament del què s'ha construït els darrers 40 anys gràcies a la reacció contra el franquisme.** Permeteu-me que profetitzi una mica per afirmar que si aquest any que ara comença no passem de l'agitació simbòlica (manis, consultes no vinculants, estelades als balcons, fotocòpies estripades i fanalets) als actes de sobirania real (un referèndum vinculant) el 2018 veurem una proposta de reforma constitucional consensuada entre el PSOE, Ciutadans i el PP, que igualarà a la baixa les autonomies, que consolidarà l'espoli fiscal, que limitarà encara més competències en cultura, llengua, ensenyament i projecció internacional i que facilitarà la destrucció del que més nosa els fa, l'escola en català i la TV3.

Qui ara gira l'esquena al referèndum estarà aplanant el camí a la involució i qui voldria una Espanya plurinacional i fraternal haurà de triar entre l'uniformisme centralista i la independència.